

og i særdeleshed sikkerhedsrådets medlemmer samt de direkte berørte kolonimagter havde tillige pligt til at følge de af sikkerhedsrådet og plenarforsamlingen vedtagne bestemmelser for krisens løsning. Til gengæld måtte Congos regering i fuld tillid acceptere udførelsen af FN's mandat.

I stedet var der sket det, erklærede Brasiliens repræsentant, at den tidligere kolonimagt søgte at retablere sig i Congo og nægtede at følge sikkerhedsrådets og plenarforsamlingens afgørelse. FN-medlemmer og selv sikkerhedsrådsmedlemmer søgte at intervenere i Congos interne anliggender, hvorved FN-aktionen hæmmedes. Congo var således, udtalte han, omdannet til den ideologiske velfærds prøvefelt.

Brasiliens repræsentant ønskede en styrkelse af generalsekretærens stilling og fandt, at Sovjets forslag om at reorganisere sekretariatet ville svække FN's aktion og lamme dets administrative funktioner.

USAs repræsentant ambassadør Stevenson gik skarpt i rette med Sovjet for atter at genindføre den kolde krigs argumentation i plenarforsamlingens debat. Han henviste til den beretning, som den 20. marts 1961 var afgivet af FN's mæglingsskommission (Conciliation Commission), som var oprettet den 5. november 1960 i henhold til plenarforsamlingens resolution af 20. september 1960, jfr. beretning til folketinget om samlingsens 1. del, sp. 325. Kommissionen anbefalede, at FN appellerede til medlemsstaterne om ikke at intervenere i Congos interne anliggender. De fremsatte udtalelser om generalsekretæren karakteriserede hr. Stevenson som vilde og uansvarlige angreb mod en samvittighedsfuld og hæderlig embedsmand, og Sovjetunionens adfærd tydede på, at Sovjet ikke ønskede, at FN's bestrebelse i Congo skulle lykkes.

Czecoslovakiets udenrigsminister David udtalte sig på linje med Sovjetunionen. Han udtalte, at FN måtte støtte den „lovlige Congo-regering“ under ledelse af Gizenga og søge det congolesiske parlament indkaldt ved denne regerings hjælp. Hr. David erklærede, at Czecoslovakiet ville støtte alle forslag til bevarelse af Congos integritet.

Under de fortsatte debatter, der stod på til den 17. april, fremkom der indlæg fra repræsentanter for en lang række lande. Også generalsekretæren fremsatte den 29.

marts og 5. april udtalelser om spørgsmålet. Af indlæggene fremhæves følgende:

Senegals udenrigsminister udtalte bl. a., at hans delegation var stærkt imod tilbagetrækning af FN-styrken, der efter hans opfattelse tværtimod måtte styrkes. Han var også imod ethvert forsøg på at formindske generalsekretærens autoritet.

Repræsentanter for østmagterne — *Albanien, Bulgarien, Bjelorusland, Polen, Rumænien og Ukraine* — tilsluttede sig Sovjets forslag vedrørende Congo og organisationen af FN's sekretariat.

Malis repræsentant opfordrede plenarforsamlingen til at sende den belgiske regering et ultimatum, i hvilket tilbagetrækning af alle belgiske borgere fra Congo forlangtes straks. I tilfælde af, at Belgien nægtede, måtte sanktioner indledes mod det. Han anmodede endvidere plenarforsamlingen om at instruere generalsekretæren om at indlede kontakt med den „lovlige regering“, ledet af Gizenga. Det var påtrængende nødvendigt at reorganisere FN's sekretariat, ellers ville fiaskoen i Congo gentage sig i hele Afrika.

Jugoslaviens udenrigsminister Popovic hævdede ligesom den foregående taler, at den eneste sande repræsentative regering i Congo var Gizenga's. Han fortsatte med at påpege, at Belgien bar hovedskylden for krisen. Grunden til, at de af FN vedtagne resolutioner ikke var blevet fulgt, måtte dels skyldes visse magters politik, dels manglende handling fra de under generalsekretæren hørende udøvende organer. Den jugoslaviske udenrigsminister anmodede plenarforsamlingen om at fordømme Belgien for dets virksomhed i Congo, at påbyde tilbagetrækning af alle belgiere inden for en vis kort tid og i tilfælde af, at Belgien ikke efterkom anmodningen, at anvende „tvangsforholdsregler“ samt endelig at anmode sikkerhedsrådet om at indlede sanktioner mod Belgien, såfremt dette land fortsat nægtede at efterkomme FN's resolution.

Repræsentanten for *Den centralafrikanske Republik* foreslog, at teknisk hjælp til Congo under FN blev arrangeret af de afrikanske stater. Hans delegation støttede generalsekretæren og de anstrengelser, som denne og dennes repræsentanter havde gjort i Congo. Han erklærede, at den i begyndelsen af marts 1961 af afrikanske politiske ledere